

fælde maa holdes aabent, har fundet Sted; for den Tid kan og bør der ikke tages en saadan endelig Bestemmelse. Maaskee man dertil vil svare mig: Ja, det er godt nok, at Finansministeren henviser til en senere Opgjørelse af det hele finantistelle Mellemværende, hidrørende fra Krigen, som muligt kan findes henstigtsmæssig, men, efter som det dog i ethvert Tilfælde kan ansees sikkert, at dette Overskud, disse 6 à 700,000 Rbd., som nu fremkomme ved en Sammenligning imellem Indtægtsiden og Udgiftsiden paa Finansforslaget for 1853—54, hidrører alene fra Kongeriget (Monrad: Ja! Hør!), saa maa dog i ethvert Tilfælde Kongeriget Danmarks skatteyndende Borgere kunne sikke sig dette Overskud (Monrad: Ja!); dertil maa Kongeriget, uden Hensyn til enhver Opgjørelses fremtidige Resultat, kunne være berettiget (Monrad: Ja!). Ja, det glæder mig, at den ærede Rigsdagsmand saa udtrykkeligt siger Ja dertil, saa behøver jeg ikke at forudsætte, men kan udtrykkeligt sige, at det er Grunden, og det alene Grunden til, at han ønsker en saadan Bestemmelse indført. Jeg maa imidlertid tillade mig at udtale mig derimod, og jeg skal anføre de Grunde, hvorfor jeg antager, at man ikke nu kan eller bør tage en saadan Bestemmelse. Det kan ikke undgaae de ærede Herrers Opmærksomhed, navnlig ikke deres, der have havt Sæde paa det forrige Folkething, og som en Følge deraf maaskee i en højere Grad end de nye Medlemmer ville være bekendte med det foreliggende Forslag og hele dets Anlægsmaade, at der kan gøres mangeartede Indvendinger mod den Opgjørelsesmaade, der ligger til Grund for dette Forslag, nemlig i Henseende til Sondringen af de for hele Monarchiet, altsaa for Kongeriget og for Hertugdømmerne, fælles Intrader og Udgifter og de særlige. Det blev allerede ved Behandlingen paa det forrige Folkething, og tildeels med Føle, fremhævet, at der ikke var noget aldeles consequent gennemført Princip i Henseende til denne Sondring. Det maa jeg indrømme; en fuldkommen Consequents har ikke været at opnaae i saa Henseende. Der er vel fulgt et Princip, og det er forsaavidt gennemført med en vis Consequents,

nemlig det Princip, ved denne Sondring at tage Hensyn til den særlige Situation, hvori vi for Diebliffet befinde os, og hvori vi maae antages endnu det næste Aar at ville befinde os. Derimod er der ikke noget consequent Princip, som kunde siges med Sikkerhed at maatte være gjældende for en længere Fremtid. Der er ved den Sondring, hvorpaa nærværende Forslag er baseret, taget væsentligt Hensyn til, at de Administrationsgrene, der vedkomme hele Monarchiet, og som altsaa ligge udenfor Rigsdagens Paavirkning, ogsaa i deres Resultater holdes udenfor Finansloven. Der er fremdeles — og det er navnlig en Grund til, at der slet ikke er anført Noget om de Domaineindtægter, der hidrøre fra Hertugdømmerne, hvorimod Domaineindtægterne for Kongeriget ere opførte — ogsaa taget Hensyn til de særlige og, som jeg haaber, forbigaaende Forhold, der snart skulle have forandret sig, men som endnu finde Sted; jeg haaber saaledes, at det skal være sidste Gang, den danske Rigsdag sammentræder, uden at et fuldstændigt Fællesskab i Henseende til Told- og Postvæsenet er oprettet (Hør!), men den Omstændighed, at det endnu ikke finder Sted, har maattet udøve sin Indflydelse paa Posteringsmaaden af Told- og Postintraderne. Skal et Princip consequent gennemføres i Henseende til Sondringen af hvad der er fælles Intrader og hvad der er særlige Intrader, saa maa det, efter den Anskuelse, som har ledet Hans Majestæts Regjering ved Arbejder af et andet Slags, som først paa et senere Tidspunkt ville komme til det høitærede Things Rundskaab, være det, at Alt, hvad der kan ansees for at være Regelen for at vedkomme Kronen i dens Heelhed, helst maa betragtes som fælles, og det, hvorom dette ikke gjælder, maa betragtes som særligt. Vil man anvende denne endnu kun skizzerede Sætning paa vore Forhold, saa vil det vistnok findes, at der er Regget, som taler for at betragte Drefundstolden, Eidercanaltolden, samtlige Domaineindtægter i hele Monarchiet og fremdeles Told- og Postindtægterne som Regelen, der ikke mindre tilhøre den enkelte Landsdeel end det Hele, og maa betragtes som Kronens samlede Eiendom og altsaa derefter blive Gjenstand for den